

Arrest

nr. 133 567 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 februari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verklaarde deze aanvraag op 1 mei 2009 ontvankelijk.

1.3. Verzoeker diende op 18 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 20 december 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen (RvV 18 april 2011, nr. X).

1.5. Verzoeker diende op 19 maart 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 april 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 2 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.8. Verzoeker diende op 30 mei 2011 wederom een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 8 juni 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

1.10. Verzoeker diende op 4 januari 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.11. Verzoeker legde op 5 maart 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen.

1.12. Verzoeker diende op 16 maart 2012 een aanvraag in tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 8 juni 2012 de beslissing waarbij de in punt 1.10 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 25 juni 2012, naar aanleiding van de in punt 1.12 vermelde aanvraag tot verblijf een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Het hiertegen ingestelde vernietigingsberoep werd door de Raad verworpen (RvV 29 april 2013, nr. X).

1.15. Op 17 december 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.16. Verzoeker diende op 27 december 2013 een aanvraag in om een toelating tot verblijf waarvan hem een ontvangstbewijs werd verstrekt (bijlage 15bis).

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 1 april 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Verzoeker werd hiervan op 27 mei 2014 in kennis gesteld. Dit vormt de thans bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 28 §4 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: I.(...)

Voorna(a)m(en): X.(...)

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep;)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

1/ De partner van betrokkene bewijst niet dat ze beschikt over- toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Mevrouw legt slechts 3 loonfiches voor, met name voor de maanden augustus, september en oktober 2013. Daar deze loonfiches een zeer beperkte periode beslaan, volstaan ze op zich al niet om aan te tonen dat de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn.

Daarenboven blijkt dat het inkomen zelfs niet 100% haalt van het bedrag bedoeld artikel 14 §1,39 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie . laat staan 120% (zie artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980).

Bovendien genoot mevrouw van 01.07.2013 t/m 30.09.2013 leefloon. In toepassing van artikel 10§5 van de wet van 15.12.1980 worden deze bestaansmiddelen niet aanvaard.

De aangetoonde bestaansmiddelen zijn dus evenmin toereikend.

21 het duurzaam én stabiel karakter van de relatie werd niet aangetoond (artikel 10§1 van de wet van 15.12.1980).

De wettelijke samenwoning werd afgesloten d.d. 05.03.2012. Betrokkenen kennen elkaar dus 2 jaar. Nergens wordt echter bewezen dat ze regelmatig contact hebben onderhouden noch dat ze elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet

voor een totaal van minstens 45 dagen. Uit het Rijksregister blijkt bovendien dat het koppel slechts van 05.03.2013 tot 06.06.2013 op hetzelfde adres heeft gewoond, wat veel minder dan een jaar is. Er zijn geen gemeenschappelijke kinderen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de bestreden bijlage 14 in haar geheel dient te worden vernietigd.

3.2. In dit verband wijst de Raad op artikel 26, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) waarin gestipuleerd staat: "*Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten.*" De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde 'instrumentum' worden betekend aan de verzoekende partij rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het 'negotium' als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

3.3. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

In uitvoering van artikel 26§4 2E lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering.

Dat deze paragraaf een voetnoot bevat die als volgt luidt:

De onnodige vermelding doorhalen.

Dat art. 26 § 4 2e lid van het KB Vreemdelingen als volgt luidt:

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14.

Dat art. 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering als volgt luidt:

De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 5, 6 en 7 het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte heeft gebracht van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij de beslissing van de minister of van zijn gemachtigde. In afwachting van die beslissing geeft het gemeentebestuur, na de controle van de reële verblijfplaats die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren en na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden. Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst. Indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot een verblijf

in het Rijk wordt toegelaten brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Dat gedaagde de onnodige vermelding niet heeft geschrapd zodat verzoeker onmogelijk kan afleiden welke regeling op hem van toepassing werd verklaard.

Verzoeker is immers niet gehouden zelf de juridische motivering van gedaagde te gaan gissen en toe te passen op zijn geval.

Derhalve dient geoordeeld te worden dat de formele motiveringsplicht niet werd nagekomen. Minstens dat er sprake is van een gebrek in de materiële motivering daar ze dubbelzinnig is."

3.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

3.5. Verzoeker beweert in wezen dat hij niet kan achterhalen op grond van welke regeling zijn verblijf zou zijn geweigerd.

3.6. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoeker op 27 december 2013 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet in functie van de partner met wie hij op 5 maart 2012 een wettelijke samenwoning afsloot. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 26, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 4. (...)

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14."

In de beslissing wordt eveneens verwezen naar de vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie uit artikel 10 van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

(...).

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

De minister of zijn gemachtigde kan, door middel van een met redenen omklede beslissing, echter eisen dat de in het tweede en derde lid bedoelde documenten worden overgelegd indien de gezinshereniging mogelijk is in een ander land, waarmee de vreemdeling die vervoegd wordt of diens familielid een bijzondere band heeft, waarbij rekening gehouden wordt met de feitelijke omstandigheden, de aan de gezinshereniging gestelde voorwaarden in dat ander land en de mate waarin de betrokken vreemdelingen deze voorwaarden kunnen vervullen.

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

(...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

3.7. Hoewel verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij oppert dat bij het nemen van de bestreden beslissing de onnodige vermelding van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet werd doorgehaald, dient hij in staat te worden geacht de correcte juridische grondslag uit het geheel van de omstandigheden te kunnen afleiden. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat hij zou moeten gissen en dat de motivering dubbelzinnig zou zijn. De beslissing is immers een rechtstreeks gevolg van zijn aanvraag als gezinshereniger en maakt uitdrukkelijk melding van de op hem toepasselijke paragrafen van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Aangezien artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betrekking heeft op het zeer specifieke geval van een vreemdeling die langer dan voorzien uit het Rijk afwezig blijft en zijn status van langdurig ingezetene wenst te herkrijgen, kan er geen gereede twijfel bestaan dat de beslissing die het voorwerp is van onderhavig beroep genomen werd in toepassing van artikel 26, §4 van het vreemdelingenbesluit. Bovendien blijkt dat het normdoel van de formele motiveringsplicht werd bereikt aangezien verzoeker in staat bleek om de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen aan te wenden.

3.8. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In zijn tweede middel viseert verzoeker slechts gedeeltelijk de beslissing tot weigering van verblijf, met name in het kader van de door hem aangevoerde schending van het hoorrecht uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoeker stelt hieromtrent het volgende:

“Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Welnu verzoeker meent zich in deze situatie te bevinden.

Ten eerste meent hij dat mocht hij gehoord zijn hij bijkomende loonfiches van zijn partner had kunnen bijbrengen welke aantonen dat het inkomen wel degelijk stabiel is. Dat verzoeker deze loonfiches voegt aan huidig verzoekschrift.

Ten tweede stelt verzoeker dat in tegenstelling tot de beslissing vermeldt hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om het duurzaam verblijf te bekomen. Immers heeft hij veel langer samengewoond op het gemeenschappelijk adres van zijn vrouw.

Verzoeker diende immers op 16 maart 2012 een aanvraag gezinshereniging in en op 25 juni kreeg hij een antwoord op deze beslissing waarop hij beroep indiende tegen deze beslissing. Bij de aflevering van de annex 35 bleek evenwel dat verzoeker nog gekend was op een oud adres wat uiteraard foutief was. Dat dit zal blijken uit het administratief dossier. In ieder geval staat vast dat verzoeker drie maanden heeft samengewoond met zijn vrouw en ze drie maanden hebben samengewoond. Dat dit in ieder geval langer is dan 45 dagen en dus de discussie gaat over hoeveel keer ze elkaar hebben ontmoet. Dat ook dit een vaststaand gegeven is. Immers ze hebben elkaar minstens een keer ontmoet in 2012 toe ze de verklaring van wettelijke samenwoning hebben getekend, ze elkaar minstens hebben ontmoet in de periode van samenwoning en zeer zeker ook nadien. De facto bleef verzoeker telkens bij zijn vrouw maar werd hij nooit ingeschreven in het RR. Dat verzoeker indien hij zijn hoorrecht had kunnen gebruiken ook deze gegevens naar oor had kunnen brengen.”

3.10. Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt onder andere:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

3.11. De Raad merkt op dat verzoeker thans beweert dat hij in het kader van het hoorrecht bijkomende loonfiches van zijn partner had kunnen voorleggen die hij thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt en had kunnen uiteenzetten dat hij langer had samengewoond met zijn partner dan in de beslissing wordt beweerd. Verzoeker blijft echter volstrekt in gebreke om aannemelijk te maken waarom hij deze informatie niet heeft kunnen overmaken aan het bestuur naar aanleiding van zijn aanvraag om toelating tot verblijf. In het kader van deze aanvraagprocedure komt het immers aan de vreemdeling toe de nodige stukken voor te leggen om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging zoals voorzien in artikel 10 van de vreemdelingenwet.

3.12. Verzoeker betwist geenszins dat hij ter gelegenheid van zijn aanvraag van een toelating tot verblijf alle gegevens kon meedelen die hij nuttig achtte. Blijkens het administratief dossier maakte verzoeker destijds wel degelijk bepaalde loonfiches van zijn partner over, die echter dateren van het najaar van 2013. Verzoeker liet hij na om de meer recente loonfiches, die hij thans bij zijn verzoekschrift voegt, aan het bestuur over te maken. Er kan evenmin worden ingezien waarom verzoeker niet eerder duidelijkheid zou hebben kunnen scheppen over zijn werkelijke verblijfsadres in de periode die aan zijn aanvraag voorafging. De Raad stelt vast dat verzoeker zich thans niet dienstig kan beroepen op een schending van het hoorrecht ter rechtvaardiging van zijn onzorgvuldigheid wat het overmaken van bewijsstukken in het kader van zijn aanvraagprocedure betreft.

3.13. Het komt niet aan de Raad toe om op grond van de thans door verzoeker verstrekte informatie na te gaan of hij in aanmerking zou komen voor een toelating tot verblijf. De Raad kan op deze informatie geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

3.14. Er werd geen schending van het hoorrecht uit artikel 41 van het Handvest aangetoond.

In zoverre het tweede middel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf, is het ongegrond.

3.15. Verzoeker voert in zijn derde middel, waarmee hij het bevel om het grondgebied te verlaten viseert, onder andere de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“Dat art. 7 § 1 2° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Dat de bestreden beslissing dit artikel citeert in de beslissing.

Dat evenwel nergens in concreto wordt ingegaan op de toepassing van het artikel.

Dat verzoeker derhalve gedaagde nergens in concreto motiveert waarom zijn legaal verblijf verstreken zou zijn.

Dat verzoeker meent dat gedaagde met deze motivering er niet in slaagt art. 7§ 1 2° correct toe te passen. Indien dit wel het geval zou zijn dan had er gestaan "Betrokkenes legaal verblijf is verstreken" quod non.

Verder zegt deze motivering niets over het feit of gedaagde nog andere vormen van verblijf heeft nagegaan zodat enkel ook de tweede voorwaarde om een bevel af te leveren niet werd voldaan.

Dat derhalve de motivering van de bestreden beslissing faalt in die mate dat ook art. 7§ 1 2° van de Vreemdelingenwet geschonden werd."

Indien wordt geoordeeld dat de beslissing steunt op onbestaande, onvoldoende bewezen feiten, dan is het materieel motiveringsbeginsel geschonden (RvS 29 april 2013, nr. 223 313).

3.16. Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

3.17. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat *"In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) aan de betrokkene bevel gegeven (wordt) het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen"*, maar zoals verzoeker terecht opmerkt, ontbreekt in de beslissing elke concrete indicatie waaruit zou blijken dat hij langer in het Rijk zou verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, zoals in het hierboven geciteerde wetsartikel vermeld staat.

3.18. In haar nota met opmerkingen oppert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker stelt dat het niet gemotiveerd wordt waarom zijn legaal verblijf" verstreken zou zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker over geen verblijfsrecht beschikte in België, bijgevolg wordt dit recht niet beëindigd maar geweigerd.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom het verblijf wordt geweigerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven in kader van de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris in toepassing van artikel 7 eerste lid 2° Vreemdelingenwet

Dit artikel voorziet:

(...)

Het bevel wordt bijgevolg wel gemotiveerd.

(...)"

3.19. Wanneer er geen concrete feiten ter ondersteuning van de beslissing kunnen worden gevonden, is dit van aard de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing onzeker te maken (RvS 8 januari 2002, nr. 102.427). De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst naar de beslissing tot weigering van verblijf, doch deze beslissing heeft geen uitstaans met het bevel om het grondgebied te verlaten en kan dit bevel onmogelijk op afdoende wijze schragen. De verwerende partij verwijst eveneens naar haar gebonden bevoegdheid zoals die blijkt uit artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, maar slaagt er niet in de feitelijke elementen weer te geven die deze gebonden bevoegdheid in het leven zouden roepen. Verzoeker dient bijgevolg te worden gevolgd waar hij oppert dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten gebrekkig gemotiveerd is.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien een bespreking van de overige, in het tweede middel aangevoerde bepalingen, die tegen de

bevelscomponent zijn gericht, niet tot een ruimere nietigverklaring aanleiding kunnen geven, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 tot weigering van verblijf.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN